

KAREL KRYL

A vérpadok ura

A gótikus teremben
sűrű a félhomály,
fekete misekönyvbe
néz pár lélek-kufár.
Kétes áldásra vár
a sok gyilkos itt körben.
Közöttük is király:
a Vérpadok Ura.

A stólája kötélből:
az Ördög-Pap miséz,
a vitriol előtör,
lila szín az egész.
Mozsarából a kén
bűzösen kifröcsköl,
ő a csuklyás pribék,
a Vérpadok Ura.

Állami lobogón
egy gilotin a jelkép.
Szögesdrótból kifont,
a rothadástól nem véd.
Szarkatanya lett a vidék,
ez a Hóhér országa rég.

A sátán előtt térdel,
hűbéres a király,
míg bölcseket kivégez
sok ostoba, zshivány.
Zavarosfejűek
öröme ez a rémség.
Ki jut így előre:
a Vérpadok Ura.

Morálról szónokol
egy gyilkos kint az utcán.
Fegyörként silbakol
e középkori kormány.
A páncélingekről
sötét felirat ordít.
Ki jön jól ki ebből?
A Vérpadok Ura.

A kormánypalotán
gilotinos zászló leng.
A gyerek mit kíván?
Kis fagyaltot tölcsérben.
De a bírák haragudtak,
minden fagyist kinyíratnak.

Szörnyű állam volt ez,
hogyha jól körülnéztél.
Tilos volt az ének,
a szabad elbeszélés.
De még ez is kevés volt,
a gyerekeknek úgy
kellett imádkozniuk,
mint elvárta az úr,
a Vérpadok Ura.

Az ördög vigyorogva
szór mindenkinek juszt,
fiú apját nem bírja,
testvérbe testvér rúg.
Halálfejes lepke
szárnyal az ország fölött.
Tökfejek kedvence:
a Vérpadok Ura.

Testvérkém, csukd rá a zárat

Testvérkém, ne sírjál,
ezek nem vámpírok,
hiszen te nagy vagy már,
ezek csak megszállók,
úgy jöttek szögletes,
páncélos szekereken.

Szemünkben könnyekkel
bámulunk magunkra,
testvérkém, ne hagyj el,
bármilyen lesz, megóvlak,
amikor papucsban
kelsz át a vad hegyeken.

Esik és kint nagyon sötét lesz,
ez az éj sokáig eltart,
a bárány egyszercsak farkas lett,
testvérkém, csukd rá a zárat.

Testvérkém, ne sírjál,
nem győznéd könnyekkel,
átkokat se szórjál,
spórolj az erővel,
nem szabad felhoznod,
hogyan innen nem jutunk ki.

Tanuld meg ezt a dalt,
azt hiszem, nem nehéz,
testvérkém, és hadard.
Hol az út, azt fürkészd,
nem szabad elbuknod,
nem bírunk visszajutni.

Esik és kint nagyon sötét lesz,
ez az éj sokáig eltart,
a bárány egyszercsak farkas lett,
testvérkém, csukd rá a zárat!

Csukd rá a zárat!

Passzázsrevolúció

Virágot hordunk gomblyukunkban,
megraboljuk a nyáját.
A barom nem nyúl egy rítusban
ki. Gúnynev a barátira.
A lábunkra strandpapucs jár,
és a fej a nagy luxus.
Egy felirat a tányérsapkán,
hogy a párthűség fontos.

Már a mi nemzedékünk
is adott prominenset.
És program, hogy lelépünk,
sokunk pofontól retteg.
A tapstól elnémulunk,
és füttyszó a dicséret,
nem fontos, mit gondolunk,
sörrel nyeld – az Egészet.

A seggünk alatt bátor vicclap,
kéne az aranyborjú.
Sarokban állunk – mit segít az?
Nem jön el a megváltó.
Sóváran lesünk krajcárokat –
pártfőnök unokái.
Anyázzuk a kispolgárokat.
Zendülés? Annak látszik.

Már a mi nemzedékünk
is adott vezeklőket,
rendőrt, ki önelégült,
kis ügyintézőket,
szörnyeket lélek nélkül,
sok gerinctelen férget,
– a lelkiismeret nem épül –,
vágyat a – Hütlenségre.

Már nem vagyunk, nem: mintaállam,
már tudunk meghajolni,
jók lettünk a megalkuvásban,
havert szép elárulni.
Értjük az új Realitást,
idegennek hajlongunk.
Majd véget ér ez a sorvadás,
hervadt kis forradalmunk.

Már a mi nemzedékünk
is tele szemtanúkkal.
Hányan elmenekültünk,
és van, ki értünk meghalt.
Betörték a képünket,
ma inkább nem dumálunk.
Nem hajtjuk meg térdünket!
Húznak, hát földet szántunk.

VÖRÖS ISTVÁN fordításai